

Kdo z těch tří, myslíš, byl bližním tomu, který upadl mezi lupiče?" Zákoník odpověděl: "Ten, který prokázal milosrdenství." Ježíš mu řekl: "Jdi a jednej také tak." (Lukášovo evangelium 10,36n)

Bible říká, že člověk člověku má být bližním. Co to ale znamená? Pochopit to nám může pomoci už kořen samotného slova bližní. Být druhému člověku blíž, vnímat ho, pochopit ho, porozumět mu, pomoci mu, to je v tomto světě moc důležité, abychom si tu nebyli cizí.

Bližním se staneme, když se k druhým chováme určitým způsobem. Jakým? Bible mu říká: projevovat milosrdenství. Kde kdo teď řekne, že to já neumím, to je určitě nějaké složité zbožné konání. Ale chyba lávky. Jak se projevuje milosrdenství, vypráví biblický příběh o jednom pocestném z města Samaří. Milosrdenství se prokazuje tím, že se člověk své cestě zastaví, sestoupí s osla, sehne se k potřebnému, ošetří jeho rány, odveze ho. Běžné věci, které umí udělat každý z nás.

A ještě jedna věc stojí na tom příběhu za zastavení. Otázka co pocestného přinutí, aby dělal všechny ty běžné věci, aby projevoval milosrdenství. Pocítil totiž se zraněným soucit.

Soucítit, mít lítost, to není slabina. V tom příběhu byli tři, kteří šli kolem zraněného. Ten první byl kněz. Muž důstojného a váženého povolání. A když si pustíme fantazii na špacír, najdeme dost možná hodně dobrých rozumných důvodů proto, že se kněz zraněnému vyhnul. Jenže o to právě jde. V určitých chvílích se nemůže rozhodovat jenom podle rozumových důvodů, v určitých chvílích musíme „myslet a jednat srdcem“, dnes bychom řekli empaticky, s emoční podporou.

V tom příběhu jsme na závěr zváni, abychom tak jednali. Takové jednání je dobré, protože nás lidi sblíží a vytváří svět většího porozumění.

Štěpán Brodský